

LEV. 4:29 - DE HAND OP HET OFFER LEGGEN

En hij zal zijn hand op het hoofd van de zondoffers leggen. Lev. 4:29

Hier vinden wij een treffend **beeld van de wijze waarop een offer werkelijk nut heeft voor degene die het brengt.**

Dezelfde plechtigheid wordt herhaald in Leviticus 4:4, 15, 24, 33 en op andere plaatsen — een duidelijk teken van haar gewicht en haar geestelijke rijkdom.

Voor vele zielen is dit de grote levensvraag: *Hoe kan ik zó deel krijgen aan Christus, dat ik door Hem behouden word?*

Geen vraag kan ernstiger gesteld worden. Het is immers zeker dat dit noodzakelijk is; en toch, hoe velen hebben deze zaak veronachtzaamd!

Indien iemand niet in Christus gelooft, dan is Zijn dood hem tevergeefs.

De tekst schildert ons aanschouwelijk het antwoord:

Hoe wordt Christus' offerande mij ten goede?

Laten wij dat leren uit het heilige zinnebeeld.

I. De betekenis van het symbool

1. Het was een belijdenis van zonde.

Zonder zonde zou geen zondoffer nodig zijn geweest.

In dat gebaar lag ook besloten de erkenning dat de straf van God verdiend was — anders waarom moest het offer sterven?

En verder: een afstand doen van elke andere manier om zonde weg te nemen.

De handen waren leeg, zij raakten slechts het zondoffer aan.

Doe gij evenzo aan het kruis, want alleen dáár wordt de zonde weggenomen.

2. Het was een instemming met Gods plan van plaatsvervangende.

Sommigen betwisten de rechtvaardigheid van deze methode, maar de gelovige doet dat niet; hij vertrouwt erop dat God het beste kan oordelen over wat recht is.

Wanneer God er welbehagen in heeft, kunnen wij er ook vrede in vinden.

De plaatsvervanging eert de wet en handhaaft de gerechtigheid: geen ander plan kon beiden vervullen.

Alleen dit goddelijk ontwerp kan het geweten werkelijk tot rust brengen.

3. Het was een aannemen van het offer.

Jezus is de meest geschikte Plaatsvervanger — de tweede Adam, de ware Mens, volmaakt rechtvaardig en tegelijk waarachtig God.

Hij alleen *kán* door God worden aangenomen en dus ook door ons worden aangenomen tot onze verzoening.

4. Het was een zinnebeeldige overdracht van zonde.

Door het opleggen van de handen werd de schuld als het ware overgedragen op het offer — zij rustte niet langer op de zondaar zelf.

5. Het was een daad van vertrouwen en leunen op het offer.

Zo steunt het ware geloof geheel op Christus.

Is er niet in Hem een rotsvast punt voor het bezwaarde hart?

Denk aan de aard van Zijn lijden en de diepte van Zijn dood; denk aan de waarde ervan — want de majesteit van Zijn Persoon verleent oneindige kracht aan Zijn verzoening (Hebr. 10:5–10).

Geen van de heiligen in de hemel had een ander zoenoffer dan *Jezus alleen*.

Zij vonden rust in Hem; laat ook gij daarin rusten.

Waarde hoorder, als gij bekommerd zijt over uw zonde, doe dan als de Israëliet bij het altaar — leg uw hand op het Lam van God, dat de zonde der wereld wegneemt.

II. De eenvoud van het symbool

1. Er waren geen voorafgaande plechtigheden.

Het offer was daar — men legde eenvoudig de hand op het hoofd. Niets meer.

Zo hebben wij voor Christus geen inleiding of toevoeging nodig: Hij is de Alfa en de Omega.

2. De brenger kwam met zijn zonde, zoals hij was —

omdat het offer zijn zonde moest wegnemen, niet omdat hij zelf er al van verlost was.

3. Er was niets in zijn hand.

Geen verdienste, geen betaling, niets waarmee hij zijn schuld kon afkopen.

4. Er was ook niets aan zijn hand.

Geen goud om rijkdom aan te duiden, geen ring van eer of teken van waardigheid.

Hij kwam niet als edelman, niet als geleerde, niet als aanzienlijke — maar eenvoudig als mens.

5. Geen kunstige handelingen.

Hij leunde slechts op het offer — dat was zijn geloof;

hij zocht geen vertoon van vroomheid of ritueel.

6. Er werd niets met de hand gedaan.

Zijn hoop rustte volledig op het offer, niet op zijn hand, niet op zijn daad.

Hij verlangde naar reine handen, maar daaruit putte hij zijn zekerheid niet — die vond hij in het bloed van het Lam.

**Kom dan, broeder of zuster — of gij nu heilige of zondaar zijt —
en steun met uw volle gewicht op Jezus.**

Hij neemt de zonde van de wereld weg.

Vertrouw Hem uw schuld toe, en zij is voor eeuwig weg.

Strek uw hand uit en neem de verzoening aan die Hij heeft aangebracht,
als de volkomen uitdelging van uw zonde.

Anekdoten en voorbeelden

In Liverpool woonde eens een arme blinde vrouw die, na haar bekering, vele psalmen en gezangen uit het hoofd kende.

Zij bezocht soms de oude Graaf van Derby en reciteerde haar liederen voor hem, tot zijn genoegen.

Toen zij eens het gezang van Charles Wesley voordroeg:

“Gij allen, die voorbijgaat, zie of er smart is als mijn smart,”

en kwam bij de woorden: *“Op de dag van zijn toorn heeft de Heere uw zonde gelegd op het Lam,”*

zei de Graaf: “Wacht even, moet dat niet zijn: op de dag van zijn genade?”

De vrouw glimlachte: “Mijnheer, het was wel toorn over de zonde, maar genade voor de zondaar.”

Het blijkt dat die eenvoudige woorden niet vergeefs waren — de blinde vrouw had niet tot dovemansoren gesproken.

Toen **Christmas Evans** op zijn sterfbed lag, zei hij tot enkele predikanten:

“Broeders, predik Christus aan het volk. Ziet op mij — in mijzelf ben ik niets dan een ruïne; maar in Christus ben ik erfgenaam van de hemel en van de eeuwige zaligheid.”

Het wezen van geloof

Het is niet de hoeveelheid geloof die redt.

Een druppel water is even waarachtig water als de gehele oceaan.

Een kind van acht dagen is even mens als een man van zestig jaar.

Een vonk is even echt vuur als een volle vlam.

Zo is een klein geloof even waar als een groot geloof.

Het is niet de kracht van uw geloof die u behoudt,
maar het bloed dat door dat geloof wordt aangegrepen.

De zwakke hand van een kind die de lepel naar zijn mond brengt, voedt hem even goed als de sterke hand van een man;

niet de hand voedt, maar het voedsel dat zij tot zich neemt.

Evenzo redt niet de kracht van ons geloof, maar **Christus**,
de gave die door dat geloof wordt aangenomen.

De zwakste hand kan een gave even goed aannemen als de sterkste.

Zo kan het zwakste geloof Christus even waarachtig omvatten als het sterkste.

En Hij is even zeker de uwe, al is uw geloof nog pril en klein.

(Welsh)

De Puriteinen zeiden: “Geloven is neerliggen of aanleunen.”

Er is geen kracht nodig om te leunen; het is juist het **loslaten** van onze eigen kracht
en onze zwakheid laten rusten op de kracht van een Ander.

Laat niemand zeggen: “Ik kan niet steunen.”

Het geloof erkent juist dat u niets kunt — het geeft de hele zaak uit handen aan Jezus.

Geen vrouw, die flauwvalt, zegt: “Ik kan niet in onmacht vallen.”

Dat is geen daad van kunnen, maar van ophouden met eigen kracht.

Sterf dan weg in het leven van Christus.

Laat Hem *alles in allen* zijn — en gij, niets dan een ontvanger van Zijn genade.

